

[Knud Lind]

retfærdighed på bekostning af det enkelte menneskes frie valgmulighed.

Fremskridtspartiet har derfor stillet ændringsforslag til § 1 om, at pkt. 3, 4, 10, 11 og 12 udgår. Fremskridtspartiet overvejer desuden at stille ændringsforslag til den resterende del af ministerens lovforslag, der omhandler udlændinges adgang til behandling på danske sygehuse, idet ministerens forslag er udformet som én lang bemyndigelse. Disse ændringsforslag vil eventuelt fremkomme mellem anden og tredje behandling.

Ved første behandling af lovforslaget viste der sig et klart flertal for private sygehuse i Danmark. Det må derfor undre, at de partier, som så hjertevarmt ved førstebehandlingen talte for de private sygehuse, nu pludselig ved anden behandling har foretaget en kovending og ikke ønsker at støtte ændringsforslagene, der netop går ud på en bevarelse af de private sygehuse.

Under førstebehandlingen den 17. februar 1982 sagde fru Karen Thurøe Hansen, det konservative folkeparti, jfr. Folketingstidende 1981-82, 2. samling, sp. 2221:

»... der er både surt og sødt i dette forslag.«

Fru Karen Thurøe Hansen nævnte også i samme spalte:

»Når det drejer sig om ministerens forslag om at forbyde oprettelse af de såkaldte betalingshospitalet, er det et klart nej fra det konservative folkeparti.«

Ministeren anfører, at det vil skabe skel i befolkningen mellem dem, der har råd til det, og dem, der ikke har råd til det. Fru Karen Thurøe Hansen sluttede med at sige (sammesteds sp. 2222):

»Men som sagt: ja til det søde; nej til det sure.«

Det søde drejede sig om udlandsdanskerens ret til at blive behandlet på danske sygehuse.

Venstres ordfører, hr. Svend Erik Hovmand, talte også meget varmt for de private sygehuse, samtidig med at han havde forståelse for udlandsdanskerens muligheder for at blive behandlet i Danmark, men da denne ret var blandet sammen med socialdemokratiets modstand mod private sygehuse, sagde hr. Svend Erik Hovmand (sammesteds sp. 2223):

»Derfor vil jeg håbe på, at dette forslag ikke vinder tilslutning i denne sal. Jeg håber

meget, at det lykkes at få skabt det nødvendige alternativ.«

Det alternativ er så kommet i form af fremskridtspartiets ændringsforslag. Fru Yvonne Herløv Andersen, CD, er også imod den del af lovforslaget, der omhandler forbud mod private sygehuse. Fru Yvonne Herløv Andersen sagde (sammesteds sp. 2228):

»Den anden del af lovforslaget er et ganske åbenlyst forsøg på at kvæle resten af de private institutioner, der er inden for området.«

Derfor må man også gå ud fra, at CD ønsker at stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag, der netop går ud på at si disse uhyggelige ting fra.

Det radikale venstres ordfører, fru Aase Olesen, sagde (sammesteds sp. 2229):

»Det radikale venstre er enig i, at udlandsdanskere bør sikres ret til behandling herhjemme, en ret, de ikke har i dag, men som de jo har haft, kan man sige, i praksis. Vi er ikke sikre på, at ministeren har fundet den rette afgrænsning. Det drejer sig om ansættelsesforhold, og jeg er bange for, at der er nogle mennesker her, som vil falde igennem, og som ministeren ikke har tænkt sig skulle falde igennem; jeg tænker på ansættelse i firmaer, som har en stærk tilknytning til Danmark. Men det vil vi gerne se på i udvalget.«

Hvis fru Aase Olesen havde set på det i udvalget, ville det være rimeligt, at fru Aase Olesen var kommet med et ændringsforslag. Det er fru Aase Olesen imidlertid ikke, men samtidig ønsker fru Aase Olesen altså ikke at stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag, der netop opdeler lovforslaget og udskiller det sure fra det søde.

Det er ganske uforståeligt, at venstre, de konservative og CD lader sig piske rundt i kommunaludvalget af det radikale venstre, blot fordi det radikale venstre er tungen på vægtskålen.

Fremskridtspartiet ønsker ikke at blive kostet med af et parti, der daglig optræder som en politisk snurretop, og det er mit indtryk, at socialdemokratiet også er blevet træt af at fremsætte lovforslag, som er afhængige af en politisk snurretop.

Fremskridtspartiet stiller de ændringsforslag, som trækker i den rigtige retning, og jeg mener ikke, at man kan fæste lid til det radikale venstre; det ville være som at spille rus-